YAVRU DEVE

İÇİNDEKİLER

ALIN TERİ

Güzel şehir Medine'nin kenar mahallelerinden birinde küçük bir ev vardı. Ev, oldukça eski ve tek odadan ibaretti. Duvarları kerpiçten, çatısı ise hurma dallarından yapılmıştı.

Bu evde, Ali adında küçük ve sevimli bir çocuk yaşıyordu. Ali, çoğu zaman evlerinin bahçesinde oynardı. Güvercinleri ve bir de kedisi vardı. Her sabah, onlara yiyecek ve su vermeyi çok seviyordu.

Ali'nin ailesi çok fakirdi. Annesi ev işleri ile uğraşır, babası ise bahçede az da olsa sebze yetiştirmeye çalışırdı. Evlerinde sadece yere serdikleri bir kilim, su içtikleri bir testi ve birkaç tabak bulunuyordu.

Ali'nin babası, çok çalışkan bir insandı. Fakat, o günlerde ailesinin geçimini sağlayabileceği bir işi yoktu. Bu yüzden, çok sıkıntılı günler geçiriyorlardı. Günde, ancak bir öğün yemek bulabiliyorlardı. Birçok gece açlıktan uyuyamıyorlardı. Komşuları da, onlara yardım edecek kadar varlıklı değildi.

Sıkıntılı günler bir türlü geçmek bilmiyordu. Neredeyse günler ay, aylar yıl gibi olmuştu. Ali'nin annesiyle babası odaya çekilip uzun uzun dertleşiyor, bu geçim sıkıntısına çareler düşünüyorlardı. Çünkü, durumları iyice kötüleşmişti. Kendilerinden çok, küçük Ali için üzülüyorlardı. Gerçi Ali hiçbir zaman sıkıntılardan şikâyet etmemişti.

Bir gün, Ali'nin babası erkenden kalktı, sabah namazını kıldı. Sonra o gün ne yapacağını düşündü. Bir işi yoktu. Nerede nasıl bir iş bulacağını da bilemiyordu. Bununla beraber evine yiyecek bir şeyler getirmesini sağlayacak bir iş bulmalıydı. Sıkıntıyla evden çıktı. Nereye gittiğini kendisi de bilmiyordu.

Ne yapacağını bilememenin verdiği sıkıntıyla yürürken, bir anda aklına Peygamberimiz geldi. Gidip O'ndan yardım isteyecekti. Çünkü O, yardım isteyen kimseyi boş çevirmez, dertlerine mutlaka bir çözüm bulurdu.

Ali'nin babası, düşünceli fakat umutluydu. Tozlu yollardan geçtikten sonra, Peygamberimizin evine vardı.

Peygamberimiz, evinin önünde arkadaşları ile konuşuyor, her gelenle tek tek ilgileniyordu. Ali'nin babası, Peygamberimize selâm verdi. Peygamberimiz, güler yüzle onun selâmını aldı, hâlini hatırını sordu. Peygamberimizin yanındaki insanlar azalınca, Ali'nin babası sıkıntısını dile getirip Peygamberimizden yardım istedi. Peygamberimiz, onu dikkatle dinledi ve sonra:

– Evinde bir şey yok mu, diye sordu.

– Evimizde ne var ne yoksa sattık. Sadece yere serdiğimiz eski bir kilimimiz ve bir su testimiz var, diye cevap verdi, Ali'nin babası.

Peygamberimiz:

– O kilimi bana getir, dedi.

Adam hızlıca evine gitti. Evine vardığında eşi kapının eşiğinde oturuyor, Ali de bahçede oynuyordu. Onlara selâm verdikten sonra eşine durumu anlattı. Sonra da kilimi alarak Peygamberimize geldi. Peygamberimiz kilimi yanına koydu ve etrafındakilere seslenerek:

– Bunu satın almak isteyen yok mu, diye sordu. Oradan bir kişi:

– Ben onu bir dirheme alırım, diye cevap verdi.

Peygamberimiz birkaç defa:

– Daha fazla veren yok mu, diye sordu.

Bir başka sahabi:

– Ben iki dirheme alırım, deyince Peygamberimiz kilimi o adama sattı.

Daha sonra Ali'nin babasına iki dirhemi teslim ederek ona şöyle dedi:

– Bu paranın bir dirhemiyle ailen için yiyecek al, bir dirhemle de bir balta ve ip al, sonra onları bana getir.

Ali'nin babası pazara gitti biraz dolaştı. Beğenerek bir balta ve ip alarak Peygamberimize geldi. Peygamber Efendimiz kendi elleriyle baltaya bir sap taktı ve ona:

– Şu baltayı al, şehrin dışındaki kurumuş hurma ağaçlarının dallarını kes ve odun yapıp pazarda sat. On beş gün sonra tekrar yanıma gel, dedi.

Adam baltayı aldı ve doğruca Peygamberimizin dediği yerdeki hurma ağaçlarının yanına gitti. Ağaçların kurumuş dallarını baltayla keserek bir sürü odun topladı. Bunları iple bağlayarak sırtına yüklendi ve pazara getirip sattı. O gün bir dirhem kazanmıştı.

Ertesi gün eşi ve Ali de ona yardımcı olmuştu. Hep birlikte çalışıyor ve daha fazla odun topluyorlardı. Aradan on beş gün geçmişti. Ali'nin ailesi bu çalışmalardan on dirhem para kazanmıştı.

Babası, Ali'yi de alarak tekrar Peygamberimize geldi. Selâmlaştılar. Peygamberimize başından geçenleri anlattı. Çok mutlu olduğunu söyleyerek, teşekkür etti.

Peygamberimiz onu dinledikten sonra:

– Alın teri ve el emeği ile kazanmak, başkalarına el açmaktan daha iyidir, dedi.

* * *

YAVRU DEVE

Abdullah, şehre uzak bir köyde yaşıyordu. Duvarları kerpiçten yapılmış küçük bir evi vardı. Eşi ve iki çocuğuyla birlikte mutlu bir hayat sürüyorlardı. Evlerinin küçük bahçesinde birkaç koyun ve tavuk besliyorlardı. Bahçede bir de hurma ağacı vardı. Mevsimi gelince onun meyvelerinden doyasıya yer, Allah'a şükrederlerdi.

Evin önündeki bahçelerinden başka köyün dışında da küçük bir tarlaları vardı. Hurma dalları ve çalılardan oluşan bir çitle tarlanın etrafını çevirmişlerdi. Tarla, taşlık ve

çoraktı, ama orada birçok ürünü yetiştirebiliyorlardı.

Abdullah çok çalışkan bir insandı. Her sabah erkenden kalkar koyunlarını otlatırdı. Koyunları için otu ve yaprağı bol yerler araştırırdı. O gün de koyunlarını alıp otlatmaya götürmüştü. Koyunlar buldukları otlarlarla karınlarını iyice doyurmuştu. Bu arada vakit de öğleye yaklaşmıştı. Hava iyice ısınınca Abdullah koyunlarını alıp tarlaya döndü.

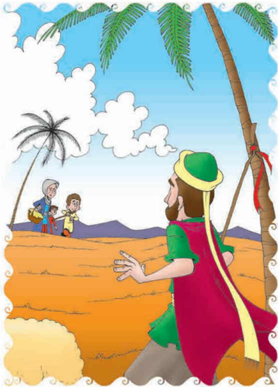

Tarlanın kenarında küçük bir pınar vardı. Bu pınarda çok su olmazdı. Ancak yağmur yağdığı zamanlarda su bollaşırdı. Abdullah, bu pınarda elini yüzünü yıkadı, sonra da pınardan aldığı suyu koyunlarına içirdi. Daha sonra koyunlar çalıların gölgesinde dinlenmeye başladı. Kendisi de çalılardan yaptığı küçük bir gölgelikte sırt üstü uzandı. Tam uykuya dalmak üzereyken eşinin ve çocuklarının sesini duydu.

Gözlerini açıp yola doğru bakınca onların tarlaya doğru geldiğini gördü. Ayağa kalkıp beklemeye başladı.

O sırada çocuklar da babalarını görmüş ve koşmaya başlamışlardı. Abdullah çok sevdiği çocuklarına sarıldı ve onları öptü. Eşi de gelince hep birlikte gölgeliğin altına oturdular.

Eşi, yanında getirdiği yemekleri çıkardı. Hep birlikte yemeye başladılar. Yemekten sonra öğle namazını kıldılar.

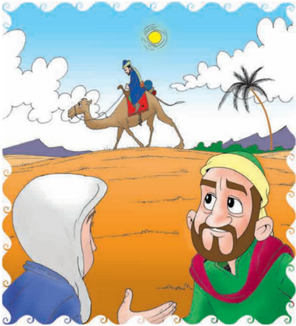

Bir süre dinlenip hava serinleyince tarlada çalışmaya başladılar. Abdullah, çocuklarının yorulmasını istemiyordu ama onlar anne ve babalarına yardım etmeyi çok seviyordu.

Hep birlikte tarladaki taşları ve yabanî otları temizlediler. Ardından küçük küçük çukurlar kazıp bu çukurlara meyve fidanları diktiler. Abdullah fidanları dikerken çocuklar küçük kaplarla, onların dibine su döküyorlardı.

Vakit iyice ilerlemiş, güneş kızıl renge bürünmeye başlamıştı. Akşam olmadan eve dönebilmeleri için fazla gecikmeden yola çıkmaları gerekiyordu. Eşyalarını toparlayıp yola çıkmak üzere hazırlandılar.

Abdullah, o sırada ilerideki yolda devesiyle giden bir adam gördü. Komşusu olan bu adam da çok çalışkan bir insandı. O da kendi tarlasına her gün devesiyle gelirdi. Akşam olunca malzemelerini ve ürünleri devesine yükleyerek evine dönerdi. İşte yine devesine binip evine gidiyordu.

Komşusunu seyrederken Abdullah eşine:

– Keşke bizim de bir devemiz olsaydı, dedi.

Ailece çok yorulmuşlardı. Bütün gün çalıştıktan sonra eve yük taşımak çok zor oluyordu. Oysa bir develeri olsaydı, onunla hem eşyalarını hem de çocuklarını taşıyabilirdi. O sırada eşi de aynı şeyleri düşünüyordu. Abdullah'a:

– Bir deve almamız mümkün değil mi, diye sordu.

– Hayır, dedi Abdullah ümitsizce. Koyunlarımızın hepsini satsak bile bir deve almaya yetmez. Başka gelirimiz de yok.

Eşi ona hak vermişti. Ama yine de ümitsiz değildi:

– Neyse, belki şimdi bir deve almaya gücümüz yetmiyor, ama dua edip çalışmaya devam edelim. Belki Allah bir gün bize de bir deve nasip eder, dedi.

Abdullah da eşinin düşüncelerine katıldığını gösterecek şekilde başını salladı. Sonra evlerine doğru yola çıktılar.

Ertesi gün Abdullah ve ailesi sabah ezanıyla uyanmıştı. Sabah namazını kıldıktan sonra birlikte kahvaltı yaptılar. Abdullah kahvaltıdan sonra eşine ve çocuklarına:

– Ben bugün Medine'ye Peygamberimizi görmeye gideceğim. Koyunlarla siz ilgilenin, dedi.

Eşi:

– Ben de seninle gelip Peygamberimizi görmek ve O'nun sohbetini dinlemek isterdim, ama şu anda gelemiyorum. Sen Peygamberimize selâm ve hürmetlerimi iletir misin? dedi.

Abdullah evinden ayrılıp birkaç saat sonra Medine'ye geldi. Peygamber Efendimizin, Mescid-i Nebevi'de arkadaşlarıyla sohbet ettiğini öğrendi. Peygamber Efendimizin yanında Hazreti Ebu Bekir, Hazreti Ömer ve diğer arkadaşları vardı. Allah Resûlü, yanına gelenlerin dertlerini dinliyor, elinden geldiğince onlara yardımcı olmaya çalışıyordu.

Abdullah mescidin avlusuna girdi. Peygamberimize ve arkadaşlarına selâm verdi. Onlar da selâma güler yüzle karşılık verdiler. Abdullah, Peygamberimize eşinin selâm ve hürmetlerini de iletti.

Peygamber Efendimiz de Abdullah'a eşinin ve çocuklarının nasıl olduğunu, sonra da bir ihtiyacı olup olmadığını sordu. İhtiyacı sorulunca Abdullah'ın aklına bir gün önce

eşiyle arasında geçen konuşmalar geldi. Bir deveye çok ihtiyacı vardı ama bu ihtiyacını Peygamber Efendimize söyleyip söylememekte kararsızdı. Peygamberimizin merakla gözlerine baktığını görünce söylemeye karar verdi:

– Ey Allah'ın Resûlü, bir deveye çok ihtiyacım var. Ama param yetmediği için bir türlü alamıyorum, dedi. Sonra da bir devesi olursa onunla neler yapacağını anlattı.

Peygamberimiz, Abdullah'ı dikkatle dinledi. Abdullah heyecanla Peygamber Efendimizin cevabını bekliyordu. Resûlûllah, kısa bir sessizlikten sonra:

– Sana bir deve yavrusu verelim, dedi.

Abdullah şaşırmıştı. Deve yavrusunu ne yapacaktı? Ona ne binebilir ne de onunla yük taşıyabilirdi. Şaşkınlığı gidince:

– Teşekkür ederim ama bir deve yavrusuyla ne yapabilirim ki? Çünkü o ne bizi taşıyabilir ne de yüklerimizi.

Abdullah, Peygamberimizin sözündeki inceliği tam kavrayamamıştı. Bunun üzerine Peygamberimiz Abdullah'a sordu:

– Her deve başka bir devenin yavrusu değil midir?

Bu sorunun ardından Peygamberimiz ve arkadaşları gülümsediler. Peygamberimiz şaka yapmıştı. Abdullah'a aslında büyük bir deve verecekti. Fakat o deve de bir başka devenin yavrusu olduğu için "Sana bir deve yavrusu verelim." demişti.

Peygamber Efendimiz, şaka yaparken bile doğruluktan ayrılmamıştı. Peygamberimizin cevabına daha sonra Abdullah da

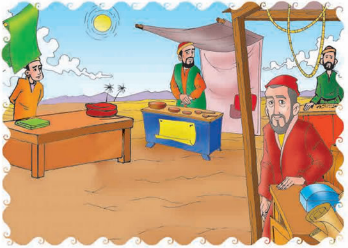
gülümsedi. Peygamberimiz ona güzel bir deve verdi.

* * *

BEREKET

Mekke, Müslümanlar tarafından fethedilmiş, insanlar huzur içinde yaşamaya başlamışlardı. Bir gün Peygamber Efendimiz çarşıya çıkmıştı. Çarşıda alış veriş yapan insanları ziyaret ediyordu. Satıcılarla konuşuyor, herkesin hâlini hatırını soruyordu.

Çarşıdaki esnafın mutluluğuna diyecek yoktu. Herkes Peygamberimizle göz göze gelebilmek, O'nunla konuşmak, O'nun sesini duymak için yarışıyordu.

Bu arada Peygamberimiz gömlek almak için bir dükkâna yöneldi. Dükkân sahibi O'nu kapıda karşıladı. Peygamberimiz adama selâm verdi. Dükkân sahibi de saygıyla O'nun selâmına karşılık verdi. Peygamberimiz, bir

gömlek beğendi ve fiyatını sordu. Dükkân sahibi:

– Dört dirhem, dedi.

Peygamber Efendimiz gömleğin parasını ödedi. Tam dükkândan dışarı çıkmıştı ki bir sahabiyle karşılaştı. Sahabi Medineliydi. Fakir olduğu her hâlinden belliydi. Üzerinde eski bir gömlek vardı.

– Ya Resûlüllah! Üzerimdeki gömleğim çok eski. Yenisini alacak param da yok. Elinizdeki gömleği bana verir misin? Ona çok ihtiyacım var, dedi.

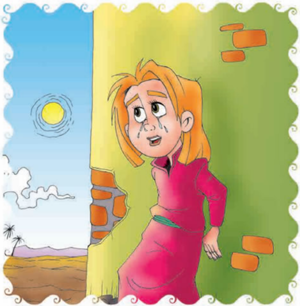
Peygamber Efendimiz kendisinden yardım isteyen hiçbir insanı eli boş çevirmemişti. Az evvel kendisi için aldığı gömleği sahabiye verdi. Sahabi, teşekkür ederek sevinç içinde oradan ayrıldı.

Peygamber Efendimiz de onun arkasından gülümseyerek baktı. Sonra tekrar dükkâna girdi. Aynı gömlekten bir tane daha alarak dışarı çıktı. Yanında iki dirhemi kalmıştı. Yürümeye başladı. Biraz ilerlemişti ki bir ağlama sesi duydu.

Sesin geldiği tarafa bakınca bir duvarın dibinde küçük bir kız çocuğu gördü. Kızcağız hıçkırıklarla sarsılıyordu. Ağlamaktan gözleri kızarmıştı. Hiçbir çocuğun üzülmesine dayanamayan Peygamber Efendimiz hemen onun yanına gitti. Başını okşadı, gözyaşlarını sildi. Ona niçin ağladığını sordu.

Çocuk ağlamaktan konuşamıyordu. Bir süre sonra sakinleşince Peygamber Efendimize:

– Ben bir evde hizmetçiyim. Ev sahibim bana un almam için iki dirhem vermişti. Ama ben onu kaybettim. Bunun için ağlıyorum, diye cevap verdi.

Peygamber Efendimiz:

– Senin annen, baban yok mu, diye sordu.

– Var efendim. Ama çok fakir oldukları için beni başka bir ailenin yanına verdiler. Şimdi ben onların evinde mutfak işlerini yapıyorum. Evi temizliyorum. Koyunlara su ve yem veriyorum.

Peygamberimiz bu duruma çok üzüldü. Cebinde kalan son iki dirhemi de çocuğa vererek:

– Bununla istediğin unu al, dedi.

Fakat çocukcağız ağlamaya devam ediyordu. Peygamberimiz:

– Kaybettiğin iki dirheme yeniden kavuştun. Hâlâ niçin ağlıyorsun yavrum, diye sordu.

– Elimdeki parayı düşürünce çok aradım. Parayı ararken de eve geç kaldım. Evdekilerin bana kızmalarından korkuyorum, diye cevap verdi.

Bunun üzerine Peygamberimiz:

– Korkma yavrum, gel benimle, dedi.

Sonra birlikte un aldılar ve çocuğun evinin yolunu tuttular. Çocuk, başına neler geleceğini merak ediyordu. Bir yandan da Peygamberimize evin yolunu tarif ediyordu. Bir süre sonra eve vardılar.

Çocuk yavaşça kapıyı çalarken Peygamberimiz de selâm verdi. Fakat kapı açılmadı. Kız ikinci kez kapıyı çaldı. Yine kimse gelmeyince üçüncü defa kapıyı çaldı. Bu kez ev sahipleri koşarak kapıya geldiler ve:

– Ya Resûlûllah hoş geldiniz. Siz buraya kadar niçin zahmet ettiniz, dediler.

Peygamberimiz:

– Şu kızcağız parasını kaybetmişti. Bir de geç kaldım diye korkuyordu. Ben de onun

üzülmesini istemedim. Onu size kadar getirdim, dedi.

Ev sahibi:

– Ya Resûlûllah, sizin buraya kadar gelip evimizi şereflendirmenize bu kızcağız sebep

oldu demek ki, diyerek sözlerine devam etti:

– Siz çarşıda onu gördüğünüz için evimize kadar geldiniz. Bizi çok mutlu ettiniz. Madem bu çocuğun durumu sizi çok üzmüş. Ben artık bu kızcağıza hizmetçilik yaptırmayacağım. O artık istediği zaman istediği yere gidebilir, dedi.

Çocuk bu duruma çok sevinmişti. Mutluluktan adeta uçuyordu. Hem Peygamberimizi tanımıştı, hem de artık hizmetcilik yapmayacaktı. Peygamber Efendimiz oradan ayrılmadan önce şunları söyledi:

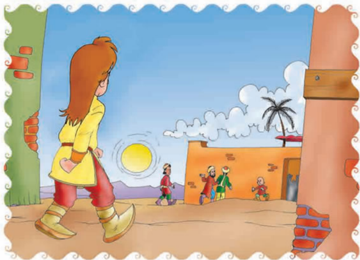
– Allah'ın bana nasip ettiği on dirhem ne kadar bereketliymiş. Allah, onunla Peygamberine ve Medineli bir fakire birer gömlek giydirdi. Bir kız çocuğunu sevindirdi. Şüphesiz sonsuz gücü ile ihtiyaçlarımızı karşılayan, bize çeşit çeşit nimetler veren Allah'tır.

* * *

TALİHLİ ÇOCUK

Şeyma, dar sokaklardan dalgın dalgın yürüyerek geçti. Caminin yanına vardığında henüz sabahın çok erken saatleriydi.

Az önce doğan güneş ortalığı aydınlatmaya başlamıştı. Buna rağmen caminin çevresi ve avlusu çok kalabalıktı. Çünkü o gün Müslümanlar için çok önemli bir gündü. O gün, bir bayram günüydü.

Bütün çocuklar, haftalardır bu güzel günün gelmesini heyecanla bekliyorlardı. Hepsi erkenden kalkmış, en güzel elbiselerini giymişti.

Erkek çocuklar babalarıyla birlikte camiye gidiyorlardı. Az sonra kılınacak bayram namazından sonra bayram şenliği başlayacaktı.

Herkes ne yapacağını biliyor, nereye gitmesi gerekiyorsa oraya gidiyordu. O kalabalık içinde bir tek Şeyma ne yapacağını bilmiyordu sanki.

Şeyma, sessizce çevresine bakarken az ötede duran bir babayla oğlunu gördü. Babası oğluna birazdan kılınacak bayram namazını anlatıyordu.

Şeyma, kendi yaşlarındaki o çocuğa ve babasına uzun uzun baktı. "Ah ne olurdu şimdi benim de babam yanımda olsaydı." diye geçirdi içinden.

Babası yanında olsaydı, kendisi de diğer çocuklar gibi babasının elinden tutarak gezerdi. Onlar gibi bayramın tadını çıkarırdı.

Şeyma, henüz dokuz yaşındaydı. Babası önceki sene yapılan savaşta şehit olmuştu. O günden beri hep üzüntü içinde yaşamıştı. Annesi başka bir adamla evlenmişti. Beklediği sevgiyi üvey babasından bir türlü bulamamıştı.

Bu yüzden her gün ilk fırsatta evden dışarı çıkardı. Gündüzleri vaktini evin dışında geçirirdi. İşte bu bayram sabahında da erkenden evden çıkmıştı.

Şeyma, bunları düşünürken kalabalık içinde bir hareketlenme olduğunu fark etti. İnsanlar bir kişiye doğru yönelmişlerdi.

İnsanların saygıyla yol verdikleri ve arkasından yürüdükleri bu kişi kimdi acaba?

Şeyma, gelen kişiyi görebilmek için kalabalığın içine baktı. Yüzünü görünce O'nun Peygamber Efendimiz olduğunu anladı.

Daha önce, Peygamberimizi daha önce birkaç kez uzaktan görmüştü sadece. O'nu, ilk defa bu kadar yakından görüyordu. Peygamberimizin kalabalık içinde hemen fark edilen tertemiz bir yüzü vardı.

Bütün Müslümanlar gibi babası da Peygamber Efendimizi çok severdi. O'nu onlara sık sık anlatırdı ve anlatırken de çok duygulanırdı.

Bayram namazı kılındıktan sonra camideki insanlar dışarıya çıkmaya başladılar. Herkes güler yüzle birbirinin bayramını kutluyordu. Çocuklar babalarının yanından ayrılmıyor, bu mutlu anı babaları ile paylaşıyorlardı.

Şeyma, bir kez daha babasını hatırlamıştı. Şimdi babası yanında olsaydı hiç bırakmamak üzere doyasıya sarılırdı ona.

Babası ona yeni elbiseler, türlü şekerler, yiyecekler almasa da olurdu. Yanında olması yeterdi onun için.

Bunları düşünürken Şeyma göz yaşlarına hakim olamamış, ağlamaya başlamıştı. Yanı başındaki duvarın dibine çökmüş, ağlıyordu.

Böyle kalabalık bir ortamda kimsenin kendisini fark edeceğini düşünmüyordu. Fakat kendisine doğru yaklaşan birinin olduğunu fark etti.

Başını kaldırınca Sevgili Peygamberimizin kendisine doğru geldiğini gördü.

Birden heyecanlandı. Kendisine bir şey mi söyleyecekti acaba? Şeyma gözyaşlarını silmeye çalışırken Peygamber Efendimiz, ona doğru eğildi ve yumuşak bir sesle:

– Yavrum sen niçin ağlıyorsun böyle, diye sordu.

Şeyma heyecanlı bir ses tonuyla kesik kesik konuşarak cevap vermeye çalıştı:

– Efendim, babam... Babamı özledim de onun için, diyebildi.

– Babanı mı özledin? Peki baban nerede yavrum, diye sordu Peygamber Efendimiz.

– Babam geçen seneki savaşta şehit oldu.

– Peki annen nerede, dedi Allah Resûlü.

– Şey... Annem başka biriyle evlendi. Üvey babam beni pek sevmiyor. Keşke şimdi babam yaşıyor olsaydı...

Şeyma, bunları söyledikten sonra daha fazla dayanamamış, yine ağlamaya başlamıştı.

Peygamber Efendimiz onun başını şefkatle okşadıktan sonra:

– Yavrum, benim baban, Aişe'nin de annen olmasını ister misin, diye sordu.

Şeyma, duydukları karşısında çok şaşırmıştı. Bir an ne diyeceğini bilemedi. Sonra:

– İsterim, isterim tabi ki, dedi heyecanla.

Peygamberimiz, onu evine götürdü. Hazreti Aişe, Şeyma'ya yeni elbiseler giydirdi, saçlarını taradı, ona güzel kokular sürdü.

Şeyma, o bayram günü dünyanın en mutlu çocuklarından biri olmuştu.

Mahallede oynayan arkadaşlarının yanına giderken âdeta sevinçten uçuyordu.

* * *